

HOTĂRÂREA CURȚII
31 martie 1992*

Dansk Denkavit ApS și P. Poulsen Trading ApS
împotriva
Skatteministeriet

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Østre Landsret)

„Articolul 33 din A șasea Directivă TVA – Efect direct – Impozitul pe cifra de afaceri — Legea privind contribuția de susținere a pieței forței de muncă”

Cauza C-200/90

În cauza C-200/90,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE de către Østre Landsret, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Dansk Denkavit ApS și P. Poulsen Trading ApS,

susținute de către

Monsanto-Searle A/S,

și

Skatteministeriet

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 9 și următoarele și a articolului 95 din Tratatul CEE și a articolului 33 din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare,

CURTEA,

compusă din domnii O. Due, președinte, R. Joliet, F.A. Schockweiler și F. Grévisse, președinți de cameră, G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J.C. Moitinho de Almeida, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg și J. L. Murray, judecători,

---

* Limba de procedură: daneza.

avocat general: domnul G. Tesaro

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru Dansk Denkavit ApS, P. Poulsen Trading ApS și Monsanto-Searle A/S, de către K. Dyekjaer-Hansen, avocat în baroul din Copenhaga;

— pentru Skatteministeriet, de către M. Gregers Larsen, avocat în baroul din Copenhaga și de către domnul J. Molde, consilier juridic, în calitate de agent;

– pentru guvernul portughez, de către domnul L. Fernandes, director al serviciului juridic din Direcția Generală a Comunităților Europene, domnul A. Correia, subdirector general pentru TVA și doamna T. Lemos, jurist în cadrul serviciului administrativ al TVA, în calitate de agenți,

— pentru Comisia Comunităților Europene, de către domnul J. F. Buhl, consilier juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Dansk Denkavit ApS, P. Poulsen Trading ApS și Monsanto-Searle A/S, ale Skatteministeriet și ale Comisiei Comunităților Europene, prezentate în ședința din 28 noiembrie 1991,

după ascultarea concluziilor avocatului general, prezentate în ședința din 30 ianuarie 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 20 iunie 1990, primită la Curte la 2 iulie 1990, Østre Landsret a adresat Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, patru întrebări preliminare privind interpretarea articolelor 9 și următoarele din Tratatul CEE, a articolului 95 din același tratat și a articolului 33 din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1, denumită în continuare „A șasea Directivă 77/388 a Consiliului”).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu între societățile daneze Dansk Denkavit ApS (denumită în continuare „Dansk Denkavit”) și P. Poulsen Trading ApS

(denumită în continuare „Poulsen Trading”), și Skatteministeriet (Ministerul danez al Impozitelor și Accizelor), cu privire la o cerere formulată de aceste societăți pentru rambursarea sumelor achitate de acestea în 1988 și 1989 în temeiul unei contribuții de susținere a pieței forței de muncă (denumită în continuare „contribuția daneză”).

3 Reiese din dosar că această contribuție a fost instituită prin Legea nr. 840 din 18 decembrie 1987 privind contribuția de susținere a pieței forței de muncă („Lov om arbejdsmarkedsbidrag”) și a început să se aplice de la 1 ianuarie 1988. Aceasta se înscria în cadrul politicii economice desfășurate la momentul respectiv de guvernul danez în vederea relansării creșterii și dezvoltării ocupării forței de muncă. Pentru a reduce costurile întreprinderilor, guvernul danez a considerat indispensabilă finanțarea de către stat a anumitor cheltuieli cu caracter social suportate până atunci de angajatori. Pentru a obține veniturile publice necesare, acesta a propus instituirea unei contribuții destinate să fie transferată consumatorilor danezi.

4 Contribuția daneză care, începând cu 1 ianuarie 1992, a fost înlocuită cu o creștere echivalentă cu cea a ratei taxei pe valoarea adăugată, era impusă întreprinderilor plătitoare de TVA, precum și altor întreprinderi care au beneficiat și ele de finanțarea de către stat a cheltuielilor menționate anterior. Rata contribuției a fost stabilită la 2,5 % din valoarea totală a vânzărilor pe care le-a realizat fiecare întreprindere și a serviciilor furnizate în cursul unei anumite perioade, care se scade din valoarea bunurilor cumpărate și a serviciilor efectuate în cursul respectivei perioade de către aceeași întreprindere. În cazul în care această metodă nu putea fi utilizată, ca și în cazul anumitor întreprinderi neplătitoare de TVA, baza de calcul a taxei era compusă din suma, majorată cu 90%, a salariilor plătite de întreprinderea în cauză. Pe de altă parte, contribuția daneză nu era percepută nici la exportul, nici la importul de bunuri sau servicii; în acest ultim caz, întreprinderile importatoare nu puteau deduce, cu ocazia primei tranzacții efectuate în Danemarca, valoarea produselor sau a serviciilor importate.

5 Reclamantele în acțiunea principală, Dansk Denkavit și Poulsen Trading, cumpără bunuri în Țările de Jos și le revând în Danemarca. Prima face comerț cu furaje, cea de-a doua cu difuzoare. În temeiul contribuției daneze, Dansk Denkavit a plătit Skatteministeriet suma de 811 470 DKR în cursul anilor 1988 și 1989, în timp ce, pentru aceiași ani, Poulsen Trading a plătit aceluiași minister suma de 745 756 DKR. Aceste două societăți au sesizat instanțele naționale și le-au cerut anularea acestui impozit și condamnarea statului danez la rambursarea sumelor pe care acestea pretind că le-au plătit nejustificat. În sprijinul cererii lor, acestea au invocat, cu titlu principal, faptul că respectiva contribuție daneză era un impozit pe cifra de afaceri interzis prin articolul 33 din A șasea Directivă a Consiliului și, în subsidiar, faptul că respectiva contribuție reprezenta o taxă cu efect echivalent interzisă de articolele 9 și următoarele din Tratatul CEE sau, în cazul în care aceste din urmă dispoziții nu s-ar aplica în speță, un impozit intern discriminatoriu în sensul articolului 95 din același tratat.

6 Considerând că soluția litigiului depindea de interpretarea dispozițiilor citate anterior, prin Ordonanța din 20 iunie 1990, Østre Landsret a suspendat judecata și a cerut Curții să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la următoarele întrebări:

„1) Articolul 33 din A șasea Directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare (77/388/CEE), trebuie interpretat în sensul că se opune percepției de către un stat membru a unei contribuții fiscale care presupune, în special, următoarele caracteristici:

— Contribuția se achită atât pentru activitățile cărora li se aplică TVA, cât și pentru alte activități cu caracter industrial sau comercial constând în furnizarea de prestații cu titlu oneros; aceasta se calculează folosind criteriile precizate de lege, care nu lasă autorităților fiscale nicio marjă de apreciere și care nu fac nicio diferențiere în funcție de originea – națională sau importată – a mărfurilor.

— Pentru întreprinderile plătitoare de TVA, baza de calcul a contribuției este identică cu cea care este utilizată pentru TVA; ca și cea din urmă, contribuția se percepe de către întreprindere la toate stadiile de comercializare (cu excepția exportului) sub forma unui procent din vânzările realizate, după deducerea cumpărăturilor efectuate, cumpărături care au fost folosite și ca bază de percepere a contribuției în amonte.

— Contrar sistemului taxei pe valoarea adăugată, contribuția nu se plătește la import; în schimb, aceasta se percepe pentru toate prețurile de vânzare ale mărfurilor importate, cu ocazia primei vânzări efectuate de o întreprindere în Danemarca.

— Contrar taxei pe valoarea adăugată, contribuția nu trebuie să facă obiectul unei menționări diferite pe factură.

— Contribuția se achită conform aceluiași principii ca și taxa pe valoarea adăugată; ca și în cazul celei din urmă, administrația vamilor efectuează rambursări în cazul în care baza de calcul a contribuției ar fi negativă.

— Contribuția se recuperează în paralel cu sistemul actual al taxei pe valoarea adăugată; aceasta nu înlocuiește nici total, nici parțial valoarea care trebuie achitată în temeiul legii privind taxa pe valoarea adăugată care se aplică în prezent; de altfel, aceasta este inclusă în prețul folosit ca bază de calcul pentru TVA.

2) Fiind vorba de o contribuție națională care prezintă caracteristicile menționate la întrebarea 1, articolul 33 din directiva citată anterior generează drepturi pentru persoanele de drept privat, drepturi pe care instanța națională trebuie să le protejeze?

3) În cazul în care răspunsul la întrebarea 1 și/sau la întrebarea 2 este negativ: interzicerea taxelor cu efect echivalent drepturilor vamale, menționată la articolele 9 și următoarele din Tratatul CEE, trebuie interpretată în sensul că, în ceea ce privește produsele importate, un regim de impozitare astfel cum se descrie la întrebarea 1, este contrar acestei interdicții, având în vedere că pentru întreprinderile plătitoare de TVA, contribuția se calculează în funcție de

baza de calcul care folosește drept bază pentru TVA, fără ca valoarea produselor importate să poată fi dedusă din aceasta?

4) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 3: este necesar să se interpreteze articolul 95 din Tratatul CEE în sensul că, având în vedere în special ceea ce se precizează la sfârșitul întrebării 3, regimul de impozitare menționat anterior este contrar interzicerii impozitelor interne discriminatorii menționate de dispoziția citată anterior? ”

7 Pentru o prezentare mai detaliată a faptelor, o descriere completă a contribuției daneze și un rezumat al observațiilor scrise prezentate Curții, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

Cu privire la prima întrebare

8 Prin prima întrebare, Østre Landsret dorește, în esență, să afle dacă articolul 33 din A șasea Directivă a Consiliului se opune introducerii sau menținerii unei contribuții fiscale care:

— se plătește atât pentru activitățile cărora li se aplică TVA, cât și pentru alte activități cu caracter industrial sau comercial care constau în furnizarea de prestații cu titlu oneros;

— se percepe, în ceea ce privește întreprinderile plătitoare de TVA, pe o bază de calcul identică cu cea utilizată pentru TVA, și anume sub forma unui procent din valoarea vânzărilor realizate, după deducerea valorii cumpărăturilor efectuate;

— nu se plătește la import, spre deosebire de TVA, dar se percepe pentru toate prețurile de vânzare ale mărfurilor importate, cu ocazia primei vânzări efectuate în respectivul stat membru;

— nu trebuie, spre deosebire de TVA, să facă obiectul unei menționări diferite pe factură, și

— se percepe în paralel cu TVA.

9 Pentru a răspunde acestei întrebări, este necesar să se reamintească, în primul rând, că articolul 33 din A șasea Directivă 77/388 a Consiliului prevede că:

„Fără a aduce atingere altor dispoziții comunitare, dispozițiile prezentei directive nu se opun menținerii sau introducerii, de către un stat membru, de taxe pentru contractele de asigurare, jocuri și pariuri, de accize, de taxe de înregistrare și, mai general, de orice tip de impozite, drepturi și taxe care nu au caracter de impozit pe cifra de afaceri. ”

10 Astfel cum a precizat Curtea în repetate rânduri, în special în hotărârile din 3 martie 1988, Bergandi, punctele 10 și 11 (252/86, Rec. p. 1343), și din 13 iulie 1989, Wisselink, punctele 13 și 14 (93/88 și 94/88, Rec. p. 2671), reiese din redactarea acesteia că respectiva dispoziție interzice statelor membre introducerea sau menținerea de impozite, drepturi și taxe care au caracter de impozite pe cifra de afaceri. Pentru a răspunde primei întrebări, rezultă că ar trebui, în primul rând, să se determine caracteristicile unui impozit pe cifra de afaceri și să se analizeze apoi dacă o contribuție, precum cea daneză, trebuie considerată ca reprezentând un astfel de impozit.

11 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea de impozit pe cifra de afaceri, este necesar să se evidențieze că, astfel cum a precizat Curtea în hotărârile citate anterior, precum și în Hotărârea din 27 noiembrie 1985, Rousseau Wilmot, punctul 16 (295/84, Rec. p. 3759), obiectul articolului 33 este acela de a evita instituirea de impozite, drepturi și taxe care, având în vedere că se aplică circulației bunurilor și serviciilor în mod comparabil cu taxa pe valoarea adăugată, compromit funcționarea sistemului comun al acesteia din urmă. În orice caz trebuie considerate că se aplică circulației de bunuri și servicii în mod comparabil taxei pe valoarea adăugată impozitele, drepturile și taxele care prezintă caracteristicile esențiale ale taxei pe valoarea adăugată. Astfel cum a precizat Curtea în hotărârile citate anterior, aceste caracteristici sunt următoarele. Taxa pe valoarea adăugată se aplică în mod general tranzacțiilor care au ca obiect bunuri sau servicii; aceasta este proporțională cu prețul acestor bunuri și servicii; aceasta se percepe la fiecare etapă a procesului de producție și de distribuție; în sfârșit, aceasta se aplică valorii adăugate a bunurilor și serviciilor, impozitul aferent unei tranzacții calculându-se după deducerea celui plătit cu ocazia tranzacției precedente.

12 În al doilea rând, este necesar să se analizeze dacă o contribuție precum cea daneză prezintă caracteristicile esențiale ale TVA și astfel, dacă trebuie considerată impozit pe cifra de afaceri. În această privință, ca și în cazul taxei pe valoarea adăugată, este necesar să se evidențieze faptul că respectiva contribuție viza activitățile, cărora li se aplică sau nu TVA, cu caracter industrial sau comercial care constau în livrarea de bunuri sau prestarea de servicii cu titlu oneros; că aceasta se percepe la toate stadiile de producție și distribuție, și că, în ceea ce privește întreprinderile cărora li se aplică TVA, se calcula sub forma unui procent din valoarea bunurilor vândute sau a serviciilor furnizate în cursul unei anumite perioade, după deducerea bunurilor cumpărate și a serviciilor furnizate în cursul aceleiași perioade.

13 Este adevărat că, astfel cum a subliniat guvernul danez, între contribuția daneză și TVA existau următoarele diferențe. În primul rând, aceasta se aplica întreprinderilor neplătitoare de TVA, caz în care baza de calcul a taxei se stabilea, dacă metoda folosită pentru întreprinderile plătitoare de impozit nu putea fi aplicată, pe baza sumei, mărită cu 90%, a salariilor plătite de întreprinderea în cauză. Apoi, contribuția daneză nu se percepea pentru importuri, iar întreprinderile importatoare nu erau autorizate să deducă din baza de calcul a acesteia valoarea bunurilor sau a serviciilor importate. În sfârșit, aceasta era considerată un element al prețului de cost al bunurilor sau serviciilor și, în acest temei, nu făcea obiectul unei menționări distincte pe factură.

14 Cu toate acestea, pentru ca un impozit să aibă caracterul unui impozit pe cifra de afaceri, nu este necesar ca acesta să fie similar din toate punctele de vedere taxei pe valoarea adăugată;

este suficient ca acesta să prezinte caracteristicile esențiale. În speță, diferențele evidențiate nu afectează natura unei contribuții, precum cea daneză, care se aseamnă, în ceea ce privește elementele sale esențiale, cu taxa pe valoarea adăugată. Rezultă că, în ciuda acestor diferențe, respectiva contribuție își păstrează caracterul de impozit pe cifra de afaceri.

15 Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 33 din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare, se opune introducerii sau menținerii unei contribuții fiscale care:

— se plătește atât pentru activitățile cărora li se aplică taxa pe valoarea adăugată, cât și pentru alte activități cu caracter industrial sau comercial care constau în furnizarea de prestări cu titlu oneros;

— se percepe, în ceea ce privește întreprinderile plătitoare de TVA, pe o bază de calcul identică cu cea utilizată pentru TVA, și anume sub forma unui procent din valoarea vânzărilor realizate, după deducerea valorii cumpărăturilor efectuate;

— nu se plătește la import, spre deosebire de TVA, dar se percepe pentru toate prețurile de vânzare ale mărfurilor importate, cu ocazia primei vânzări efectuate în respectivul stat membru;

— nu trebuie, spre deosebire de TVA, să facă obiectul unei menționări distincte pe factură, și

— se percepe în paralel cu taxa pe valoarea adăugată.

Cu privire la cea de-a doua întrebare

16 În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, referitoare la posibilitatea de a invoca articolul 33 în fața instanțelor naționale, guvernul danez a invocat faptul că această dispoziție este o dispoziție pur formală și a fost inserată în Cea de-a șasea Directivă 77/388 a Consiliului în interesul exclusiv al Comunităților. În cadrul ședinței, reprezentantul său a precizat că doar dispozițiile de natură materială, care sunt destinate protejării intereselor persoanelor de drept privat, pot avea efect direct și că aceste condiții nu sunt îndeplinite în speță.

17 În această privință, este suficient să se evidențieze că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, o dispoziție a unei directive poate fi invocată de persoane de drept privat în fața instanțelor naționale, imediat ce este clară, precisă și necondițională și să se constate că interdicția de la articolul 33 pentru statele membre de a introduce impozite, drepturi și taxe cu caracter de impozit pe cifra de afaceri îndeplinește aceste condiții.

18 Prin urmare, este necesar să se răspundă la cea de-a doua întrebare că articolul 33 din A șasea Directivă 77/388 a Consiliului generează, în favoarea persoanelor de drept privat, drepturi pe care instanțele naționale sunt obligate să le protejeze.

Cu privire la a treia și a patra întrebare

19 Având în vedere răspunsul oferit primei și celei de-a doua întrebări, întrebările a treia și a patra sunt lipsite de obiect.

Cu privire la efectele în timp ale prezentei hotărâri

20 Făcând referire la hotărârile din 8 aprilie 1976, Defrenne (43/75, Rec. p. 455), din 2 februarie 1988, Blaizot (24/86, Rec. p. 379), și din 17 mai 1990, Barber (C-262/88, Rec. p. I-1889), guvernul danez a cerut Curții să limiteze în timp efectele prezentei hotărâri, în cazul în care aceasta ar decide că respectiva contribuție daneză nu este compatibilă cu dreptul comunitar. În sprijinul cererii sale, acesta a invocat consecințe extrem de grave pe care această hotărâre le-ar avea asupra finanțelor publice și a sistemului judiciar în Danemarca. În cadrul ședinței, reprezentantul său a explicat că sumele percepute de statul danez în temeiul contribuției în litigiu se ridicau la aproximativ 7 miliarde de ECU, și anume 4% din veniturile respectivului stat în cursul perioadei în cauză. Simpla necesitate de analiză a cererilor de restituire a acestei contribuții, transferată de altfel către consumatori, introduse doar de o parte din cele 150 000 - 200 000 de persoane plătitoare de impozit, ar genera prăbușirea sistemului juridic danez. Pe de altă parte, agentul guvernului danez a susținut că, având în vedere jurisprudența Curții la momentul respectiv, guvernul său avea dreptul să considere că respectiva contribuție atacată în acțiunea principală nu ar compromite funcționarea sistemului comun al taxei pe valoarea adăugată și nu era, astfel, interzisă de articolul 33.

21 În ceea ce privește acest aspect, este necesar să se constate că guvernul danez nu a demonstrat că, la momentul instituirii contribuției în litigiu, dreptul comunitar putea fi compromis în mod rezonabil ca autorizând o astfel de taxă. Interzicerea impozitelor pe cifra de afaceri prevăzută de această dispoziție rezultă, de fapt, în mod clar din redactarea sa. Domeniul de aplicare al acestei interziceri a fost precizat de Curte începând cu Hotărârea din 27 noiembrie 1985, Rousseau Wilmot, citată anterior, în care Curtea a considerat că articolul 33 „are ca scop să împiedice compromiterea funcționării sistemului comun privind taxa pe valoarea adăugată de măsurile fiscale ale unui stat membru care se aplică circulației bunurilor și serviciilor, dar și operațiunilor comerciale într-un mod comparabil celui care caracterizează taxa pe valoarea adăugată” (punctul 16). Rezultă că un impozit perceput în paralel cu taxa pe valoarea adăugată și care prezintă caracteristicile esențiale ale acesteia, astfel cum au fost prezentate la punctul 15 din hotărârea Rousseau Wilmot, citată anterior, se aplică tranzacțiilor comerciale în mod comparabil celui al taxei pe valoarea adăugată și compromite astfel funcționarea sistemului comun.

22 De asemenea, Comisia, căreia guvernul danez i-a notificat proiectul său în noiembrie 1987, a atras atenția guvernului danez, începând cu 29 ianuarie 1988, și anume la doar câteva

săptămâni de la introducerea contribuției daneze, cu privire la problemele pe care această contribuție le putea ridica, având în vedere articolul 33.

23 În consecință, în aceste circumstanțe, nu este necesar să se limiteze în timp efectele prezentei hotărâri.

Cu privire la cheltuielile de judecată

24 Cheltuielile efectuate de către guvernul portughez și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările adresate de Østre Landsret, prin Ordonanța din 20 iunie 1990, hotărăște:

(1) Articolul 33 din A șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată: bază unitară de evaluare, se opune introducerii sau menținerii unei contribuții fiscale care:

— se plătește atât pentru activitățile cărora li se aplică TVA, cât și pentru alte activități cu caracter industrial sau comercial care constau în furnizarea de prestații cu titlu oneros;

— se percepe, în ceea ce privește întreprinderile plătitoare de TVA, pe o bază de calcul identică cu cea utilizată pentru TVA, și anume sub forma unui procent din valoarea vânzărilor realizate, după deducerea valorii cumpărăturilor efectuate;

— nu se plătește la import, spre deosebire de TVA, dar se percepe pentru toate prețurile de vânzare ale mărfurilor importate, cu ocazia primei vânzări efectuate în respectivul stat membru;

— nu trebuie, spre deosebire de TVA, să facă obiectul unei menționări distincte pe factură, și

— se percepe în paralel cu taxa pe valoarea adăugată.

2) Articolul 33 din A șasea Directivă 77/388 a Consiliului generează, în favoarea persoanelor de drept privat, drepturi pe care instanțele naționale sunt obligate să le protejeze.

Due	Joliet	Schockweiler	Grévisse
Mancini	Kakouris	Moitinho de Almeida	
Rodríguez Iglesias	Díez de Velasco	Zuleeg	Murray

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 31 martie 1992.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due